

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **SIBOM s. r. o.**
sídlem U Silnice 70/7, 751 24 Přerov-Lýsky
zastoupeného advokátem JUDr. Miroslavem Svatoněm
sídlem nám. T. G. M. 93, 751 31 Lipník nad Bečvou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 11 Olomouc

za účasti osob
zúčast. na řízení: **I) statutární město Přerov**
sídlem Bratrská 709/34, 750 02 Přerov
II) Ředitelství silnic a dálnic ČR
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018 č. j. KUOK 117894/2018, ve věci
povolení stavby „*Točna MAD Přerov IX-Lýsky, SO 101 – Zpevněné plochy*“,

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci se po právní moci tohoto rozsudku **vrací** z účtu Krajského soudu v Ostravě přeplatek na zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.
- V. Soud **vyzývá** žalobce ke sdělení čísla účtu a kódu banky pro účely vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku.

Odůvodnění:

I.

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou ze dne 29. 11. 2018 se žalobce domáhal zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 27. 7. 2018, č. j. MMPř/102370/2018/Sko, jímž byla povolena stavba točny autobusů městské hromadné dopravy a stanoveny podmínky pro její provedení. Žalobce má za to, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech a proto navrhuje zrušení jak tohoto rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

Žalobní body

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí o odvolání je v mnoha ohledech nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se s většinou žalobcových námitek vypořádal toliko formálně a neusiloval o správné zjištění skutkového stavu. V odvolání žalobce namítal, že se správní orgán dostatečně nezabýval rozporem stavby obřatiště autobusů s požadavkem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a také namítal, že test průjezdnosti vlečnými křivkami byl v projektové dokumentaci nesprávně proveden.
3. Dále se žalobce neztotožňuje s názorem žalovaného, podle kterého žalobcem uplatněné námitky směřují proti umístění stavby, o kterém bylo vedeno a pravomocně skončeno samostatné řízení. Žalobce je i ve stavebním řízení fakticky nucen opakovaně poukazovat na všechna pochybení týkající se územního řízení, s nimiž se žalovaný měl vypořádat, neboť to je předpokladem vydání nyní napadeného rozhodnutí a proti rozhodnutí o umístění stavby rovněž podal žalobu.
4. Od počátku správního řízení žalobce opakovaně namítal, že stavba není v souladu s ustanovením § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Stavba nesplňuje požadavky na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci I/47, jakož i účelové komunikaci 433, která také slouží

Shodu s prvopisem potvrzuje

jako příjezdová k pneuservisu žalobce. Lokalita nesplňuje v souvislosti s navýšením autobusové dopravy v důsledku umístění točny technické a bezpečnostní parametry, žalovaný tuto problematiku v rozhodnutí o odvolání bagatelizuje a vypořádává toliko formálně. V době dopravní špičky projede stavbou průměrně jeden autobus za 12 minut, v křižovatce komunikací I/47 a ÚK/433 se tak ocitne v daném intervalu dvakrát. Účelová komunikace 433 tak bude kapacitně přetížena a nadto je pro rozměrnější vozidla nevyhovující již v současnosti.

5. Tvrzení žalovaného, podle kterého dojde v důsledku dobudování dálnice v úseku Přerov – Lipník nad Bečvou k poklesu dopravy na silnici I/47, je podle žalobce subjektivní, nepřezkoumatelné a neověřitelné. Přitom taková úvaha se netýká současného stavu.
6. Pokud jde o test průjezdnosti křižovatky vlečnými křivkami výše uvedených komunikací, žalobce konstatuje, že jejich zakreslení v projektové dokumentaci je v rozporu s technickou normou ČSN 73 6102 a neumožňuje plynulé odbočení z obou komunikací. Ze strany správních orgánů tak došlo k porušení ustanovení § 12 odst. 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, neboť šířka sjezdu nebo nájezdu musí umožňovat vozidlům plynulé odbočení ze silnice nebo z místní komunikace a výjezd na ně. Účelová komunikace 433 tvoří podle žalobce s točnou autobusů funkční celek a změna provozu se jí tak přímo dotýká a je třeba se řídit výše uvedenou technickou normou při posuzování zásadních změn. Projektantem navržené vlečné křivky jsou v rozporu s běžným chováním účastníků silničního provozu.
7. Upuštěním od ohledání na místě a provedením ústního jednání žalovaný znemožnil ověření žalobcových opakovaných námitek ohledně bezpečnosti míjení a odbočování autobusů v křižovatce a prostoru účelové komunikace 433.
8. Žalovaný pak i přes argumentaci žalobce nekriticky přejal podkladové stanovisko dopravního inspektorátu Policie České republiky, týkajícího se vlivu stavby na bezpečnost a plynulost provozu.
9. Podle žalobce měl být přibrán znalec v oboru dopravních staveb nebo auditor bezpečnosti dopravy a k námitce žalobce napadající tuto skutečnost se žalovaný dostatečně nevyjádřil, pokud pouze konstatoval, že přibrání auditora v daném případě zákon nevyžaduje a tím zcela rezignoval na zjištění stavu věci. Reálnost zvýšení rizikovosti provozu v lokalitě přitom dokazuje znalecký posudek Ing. T. M. ze dne 19. 12.2016, který opatřil žalobce. Takový postup je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
10. Správní orgány obou stupňů se nezabývaly námitkami žalobce občanskoprávní povahy, jejichž podstatou je potenciální ohrožení podnikatelské činnosti žalobce, snížení tržní hodnoty jeho podniku a snížení bezpečnosti pohybu vozidel zaměstnanců a zákazníků.
11. V závěru žalobce namítá, že stavba byla řešena v rozporu s Územním plánem města Přerova. Stavba točny se nachází na pozemcích vedených v kategorii občanského vybavení ve smyslu ustanovení § 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 téže vyhlášky. Podle kritérií uvedených v dotčených ustanoveních vyhlášky nelze na určené plochy občanské vybavenosti zakomponovat stavbu točny autobusů. Společně se žalobou podal žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

III.

Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

12. Žalovaný ve svém vyjádření pouze shrnul žalobní námitky a konstatoval, že tyto jsou totožné s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání, a odkazuje na odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Na závěr dodává, že ve věci bylo postupováno v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu a s ohledem na veřejný zájem a možnost žalobce uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy a proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. V reakci na vydání usnesení ze dne 17. 1. 2018, č. j. 64 A 38/2018-36, kterým bylo vyhověno návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku, bylo dne 29. 1. 2019 soudu doručeno vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) - statutárního města Přerova, ve kterém zúčastněná osoba I) konstatuje, že stavební práce na točně jsou téměř dokončeny, její zřízení je ve veřejném zájmu a žalobce měl možnost domáhat se zastavení stavebních prací předběžným opatřením, což neučinil.
14. Ve vyjádření navrhla osoba zúčastněná na řízení I) soudu zrušit usnesení o přiznání odkladného účinku. Tento návrh byl soudem usnesením ze dne 14. 3. 2019, č. j. 64 A 38/2018-55 zamítnut. Zúčastněná osoba I) nato navrhla znovu zrušit usnesení o přiznání odkladného účinku podáním ze dne 3. 4. 2019, o kterém dosud nebylo rozhodnuto.
15. Osoba zúčastněná na řízení II) se ve věci nevyjádřila.

V.

Zjištěný skutkový stav

16. Vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které předchází rozhodnutí o odvolání, jehož přezkumu se žalobce nyní domáhá, předcházelo nejprve společné řízení o žádosti stavebníka ze dne 28. 11. 2016, o vydání územního a stavebního rozhodnutí, vedené pod sp. zn. 2016/ 150231/STAV/SU/Sko, přičemž rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, č. j. MMPPr/015091/2017/Sko, bylo výrokovou částí I. rozhodnuto o umístění stavby a stavba byla povolena výrokem II. Toto rozhodnutí bylo dne 31. 5. 2017 ve výroku I. žalovaným zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Dne 26. 6. 2017 pak bylo žalovaným zrušeno toto rozhodnutí i v II. výroku a vráceno k dalšímu řízení.
17. Po provedení nového řízení bylo správním orgánem I. stupně dne 6. 9. 2017 pod č. j. MMPPr/115455/2017/Sko znovu rozhodnuto a obdobně jako v předchozím případě ve společném řízení. K následnému odvolání rozhodl žalovaný dne 3. 4. 2018 pod č. j. KUOK 113947/2017 tak, že výrok I. rozhodnutí (územní rozhodnutí) byl potvrzen a výrok II. (stavební povolení) byl zrušen a vrácen stavebnímu úřadu Magistrátu města Přerova k novému projednání. Potvrzením výroku I. společného rozhodnutí odvolacím orgánem nabylo právní moci rozhodnutí o umístění stavby č. 121/2017. Toto rozhodnutí je rovněž předmětem soudního přezkumu v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci pod sp. zn. 65 A 56/2018.
18. Žádost o vydání stavebního povolení, nyní již vedená v samostatném řízení, nebyla (zejm. co se týče projektové dokumentace) doložena všemi podklady a stanovisky potřebnými pro řádné posouzení, a proto byl stavebník dne 25. 4. 2018 vyzván k jejímu doplnění. Po doplnění žádosti stavebníkem využil žalobce svého práva k podání námitek,

přičemž namítal, že v lokalitě dojde ke snížení bezpečnosti provozu na přilehlé silnici I/47 a účelové komunikaci 433, setrval na svém tvrzení o nesprávnosti podkladového stanoviska dopravního inspektorátu a vyjádřil obavu nad ohrožením svých podnikatelských aktivit. K námitkám žalobce si správní orgán I. stupně vyžádal stanoviska stavebníka a požádal o součinnost Policii České republiky (Dopravní inspektorát Přerov) a Krajský úřad Olomouckého kraje (odbor dopravy a silničního hospodářství).

19. Rozhodnutím Magistrátu města Přerova ze dne 27. 7. 2018, č. j. MMPř/102370/2018/Sko, bylo na žádost Statutárního města Přerova („stavebník“) vydáno stavební povolení č. 37/2018, jímž byla povolena stavba točny autobusů městské hromadné dopravy a stanoveny podmínky pro její provedení. Stavba točny se sestává z jediného objektu SO – 101 Zpevněné plochy na pozemcích parc. č. 206, 207/8 a 433 v k. ú. Lýsky, kde má být provedena stavební úprava stávající účelové komunikace a nová konstrukce točny. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah se v zásadě shoduje s uplatněnými námitkami a následně i žalobními body, jak již poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě (odst. 12 shora). Odvolání bylo žalovaným zamítnuto.

VI. Právní posouzení

20. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Namítá-li žalobce rozpor stavby s ustanovením § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tedy s požadavkem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu, je třeba zdůraznit, že předmětné stavební povolení se křižovatky silnice I/47 a účelové komunikace 433 nijak netýká. Pakliže žalobce tvrdí, že dojde ke ztížení průjezdnosti komunikací I/47 a ÚK/433 v důsledku zvýšení frekvence provozu v křižovatce, jedná se o námitku, která svým obsahem spadá do územního řízení. K tvrzenému zvýšení provozu by totiž došlo nikoliv kvůli charakteru stavby točny autobusů městské hromadné dopravy a jejím technickým parametrům, ale kvůli jejímu umístění v dané lokalitě. Soud proto konstatuje, že se jedná o námitku, kterou měl žalobce podle ustanovení § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), uplatnit v územním řízení.
22. Krajský soud se dále ztotožňuje s vypořádáním námitky vlečných křivek při průjezdu křižovatky tak, jak je odůvodněna v napadeném rozhodnutí. Hodnocení problematiky bylo provedeno autorizovanou osobou, žalobce nepředkládá ani nenavrhuje důkazy, ze kterých by bylo možno usuzovat na nesprávnost zakreslení vlečných křivek v projektové dokumentaci. Nadto se nejedná o novou křižovatku ani o změnu té stávající. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani skutečnost, že společně se stavbou točny má dojít k opravě části povrchu komunikace ÚK/433, neboť tou se charakter křižovatky nemění.
23. Pokud jde o námitku neprovedení místního šetření a upuštění od ústního jednání, soud konstatuje, že i v tomto případě postupovaly správní orgány v souladu se správním řádem. Pokud mělo být místním šetřením ověřeno problematické míjení vozidel v dané křižovatce, soud konstatuje, že k takovému postupu zjevně nebyl dán důvod. Z podkladů rozhodnutí nevyplývá nad rámec žalobcových opakovaných námitek žádná relevantní obava o problematičnost situace, daná křižovatka není předmětem stavebního povolení, jak již bylo výše uvedeno. Žalobce sice upozorňuje na obtížné míjení autobusů a nákladních vozidel zákazníků žalobce, za současného stavu však v téže křižovatce totožných

parametrů musí nevyhnutelně docházet i k míjení nákladních vozidel s jinými nákladními vozidly a ze spisového materiálu problematičnost současného stavu nevyplývá.

24. Námitka nekritického převzetí stanoviska dopravního inspektorátu je rovněž nedůvodná. Samotná problematika bezpečnosti provozu v lokalitě je totiž především předmětem územního rozhodnutí, které není předmětem tohoto soudního řízení. Krajský soud nadto dodává, že si žalovaný v průběhu odvolacího řízení vyžádal vyjádření Odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 10. 1. 2018, č. j. KPRM-16567-12/ČJ-2017-1400DP, které je souhlasné. Požadavek ustanovení § 149 správního řádu tak žalovaný splnil a nelze proto bez dalšího souhlasit s tvrzením o nekritickém přejímání závěrů dopravního inspektorátu.
25. Pokud se jedná o dobudování dálnice v úseku Přerov – Lipník nad Bečvou, v důsledku kterého má dojít k poklesu provozu na komunikaci I/47, lze s žalobcem souhlasit v tom, že tvrzení není podloženo relevantními podklady, nicméně to nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Předmětem stavebního povolení totiž není silnice I/47 ani přímé zásahy do ní a pro samotnou problematiku stavby točny nemá frekvence provozu na této silnici zásadní význam. Z odůvodnění je navíc zjevné, že toto konstatování není nosným pilířem napadeného rozhodnutí, ale slouží toliko jako podpůrný argument, který se opírá o část znění výše uvedeného stanoviska Odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje.
26. Námitka nepřibrání auditora nebo znalce a její následné tvrzené nevypořádání je rovněž nedůvodná. Námitka je dostatečně vypořádána na str. 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pro danou stavbu není audit bezpečnosti zákonem vyžadován, spisový materiál a projektová dokumentace jsou z hlediska požadavků stavebního zákona pro stavební povolení dostatečné.
27. Pokud se jedná o nevypořádání námitek občanskoprávní povahy, i zde se soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí o odvolání. Svým obsahem tyto námitky směřují proti umístění stavby a tedy do územního řízení. Skutečnost, že námitky přesahují rámec stavebního řízení, je v napadeném rozhodnutí zcela dostatečně a srozumitelně vysvětlena, a pokud k nim tedy žalovaný nepřihlížel, postupoval tak v souladu se zákonem. Ani hodnocení těchto námitek po obsahové stránce v nyní projednávané věci krajskému soudu nepřisluší, neboť jak již bylo výše uvedeno, územní rozhodnutí je předmětem samostatného soudního přezkumu a v daném řízení se soud těmito námitkami bude blíže zabývat.
28. Ani poslední námitka směřující proti umístění stavby v rozporu s územním plánem pak již ze své povahy nemůže být předmětem přezkumu ve stavebním řízení. I v této věci tak musí krajský soud odkázat na soudní řízení vedené o rozhodnutí o umístění stavby. V závěru tak lze toliko konstatovat, že obecný závěr žalovaného o tom, že žalobcovy odvolací námitky svým obsahem převážně směřují do územního řízení, je správný a správný je tak i jeho postup podle ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona.
29. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII. Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

VIII.

K návrhu na zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku

31. Protože krajský soud posoudil žalobu meritorně a rozhodl dne 9. 4. 2019, nepovažoval již za nutné rozhodnout o návrhu osoby zúčastněné I) ze dne 3. 4. 2019 na zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 64 A 38/2019-36, neboť zamítnutím žaloby odpadl důvod pro zrušení předmětného usnesení.

IX.

Soudní poplatek

32. Výrok IV. tohoto rozsudku je odůvodněn tím, že žalobce k opakované výzvě soudu uhradil soudní poplatek dvakrát a to dne 28. 12. 2018 a 3. 1. 2019, čímž mu vznikl přeplatek ve výši 3 000 Kč. Proto soud rozhodl o vrácení tohoto přeplatku a výrokem V. tohoto rozsudku vyzval žalobce ke sdělení bankovních dispozic potřebných pro realizaci této platby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu